

РЕШЕНИЕ

№ 149

гр. София, 09.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 09.12.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Деница Митрова**

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **7755** по описа за **2011** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от АПК във връзка с чл. 63 ал.1 от ЗАНН.

Постъпила е касационна жалба от А. Д. К., с ЕГН [ЕГН] и адрес @@2@[жк]бл.49 вх.А ет.6 ап.18, срещу Решение по НАХД № 15508/10 г. по описа на СРС, НО, 100 състав, с което е изменено наказателно постановление № АА 3197 от 12.10.2011г. Наказателното постановление е издадено от Д. Д.-началник АНД на КАТ-СДВР, и с него, на основание чл.189 ал.4 от Закона за движение по пътищата, на горепосочения са наложени следните административни наказания: 1. Глоба в размер на 150лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец за нарушение по чл.182 ал.1 т.4 ЗДвП; 2.Глоба в размер на 260 лв. и лишване от право да управлява МПС за срок от два месеца за нарушение по чл.174 ал.1 предложение 1 ЗДвП; 3.Глоба в размер на 10 лв. за нарушение по чл.183 ал.1 т.1 ЗДвП. Първоинстанционният съд изменя наказателното постановление в частта по пункт 1, и се счита, че на А. Д. К. е наложено наказание "глоба" в размер на 200 лв. , без лишаване от право да управлява МПС. Същото НП е потвърдено в частта по пункт 2, с която е наложена глоба в размер на 260 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 месеца за нарушение по чл. 174 ал. 1 пред. 1 ЗДвП. В частта по пункт 3 НП не е обжалвано и е влязло в законна сила.

Жалбоподателят счита, че така постановеното решение от състав на СРС е незаконосъобразно, като излага доводи за наличие на нарушаване на про-цесуалния и

материалния закон и моли същото да бъде отменено, като вместо това се постанови отмяна на издаденото НП. Твърди се, че не са събрани писмени доказателства, обосноваващи показанията на актосъставителя и на второ място се излагат доводи относно нарушаване правата на жалбоподателя, поради прилагането на новата редакция от януари 2011г. на ЗДвП според чл.3 ал.2 от ЗАНН- прилагане на по-благоприятните за нарушителя разпоредби. На трето място се твърди, че има разлика между правната квалификация на нарушението в АУАН и НП, и съществуващата по ЗДвП.

Ответникът по касационната жалба - КАТ- СДВР - редовно уведомен, не изпраща процесуален представител.

Представителят на Прокуратурата застъпва становище за неоснователност на подадената касационна жалба. Според него Решението на СРС е правилно и законосъобразно и като такова трябва да бъде оставено в сила.

Жалбата е подадена от надлежна страна в преклузивния срок по чл.211 ал.1 АПК и срещу подлежащо на оспорване по този ред съдебно решение, поради което е процесуално ДОПУСТИМА.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Твърденията на жалбоподателя, че показанията на актосъставителя Л. не са подкрепени от доказателства са неоснователни. От представената разпечатка от паметта на радара от 22.09.2011г. се установява, че към часа на засичане радарът е работел на чувствителен режим-Н, както и максимален обсег на действие- М. Посоченото в АУАН време на извършване на нарушението отговаря на това от паметта на радара. Посочената скорост на жалбоподателя също отговаря на изписаната в паметта на радара такава. От извадка от списък от 22.03.2011г. на техническите средства, преминали технически преглед през 2010г., посоченото в АУАН техническо средство-радар ТР-4 №009 е преминало контролен преглед на 17.02.2010г. и към датата на установяване на нарушението е било технически изправно.

Също в подкрепа на показанията на актосъставителя Л. е и приложеният талон за медицинско изследване, от който е видно, че от извършена с А. № 0145358 проба на жалбоподателя е установено наличие на алкохол в кръвта му в съотношение 0,6 на хиляда. От писмо на П. МБАЛ- С. ЕАД е явно, че същият не е посетил лечебното заведение на 22.09.2011 г. за да даде кръв за алкохолна проба.

Тези доказателства изцяло подкрепят фактическите констатации по АУАН и показанията на актосъставителя Л..

На жалбоподателят е наложено наказание за това, че на посочените в НП дата и час е управлявал лек автомобил с ДК № 5794 МА и се движел със скорост 82 км/ч при ограничение 50 км/ч за населеното място, както и за това, че е управлявал по същото време и час на същото място автомобила след употреба на алкохол при съотношение на алкохола в кръвта му 0,6 на хиляда. С обжалваното решение Софийски районен съд е изменил наказателното постановление № АА 3197 от 12.10.2011г., на Д. Д.-началник АНД на КАТ-СДВР, в частта по пункт 1- вместо глоба в размер на 150лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец за нарушение по чл.182 ал.1 т.4 ЗДвП , е наложено наказание "глоба" в размер на 200 лв. , без лишаване от право да управлява МПС. Жалбоподателят пледира, че с изменението на наказанието му са нарушени правата му, защото е приложена новата редакция на ЗДвП влязла в сила в

периода на процеса и счита, че тя не е по-благоприятна за него.

Първоинстанционният съд правилно е изменил наказателното постановление по пункт 1. За нарушението по чл.21 ал.1 от ЗДвП, изразяващо се в движение със скорост над разрешените стойности за МПС, на основание чл.182, ал.1, т.4 от ЗДвП по отношение на дееца са постановени две кумулативно дадени административни наказания - „Глоба“ в размер на 150 лева и „лишаване от правото да управлява МПС“ за срок от един месец. При налагането на административните наказания, наказващият орган правилно е съобразил действието на санкционната норма /чл.182, ал.1, т.4 от ЗДвП/, към момента на констатиране на нарушението, с която се санкционират водачите на МПС, управляващи МПС в населено място със скорост от 31 км/ч до 40 км/ч над разрешената максимална скорост за населени места. При това размерът на административните наказания към момента на извършване на нарушението е бил конкретно фиксиран : „глоба“ в размер на 150 лева и „лишаване от правото да управлява МПС“ за срок от един месец.

Следва да се отбележи, че последвалото законодателно изменение /с ДВ, бр. 10 от 2011 година/, се явява по-благоприятен закон за извършителя, поради това, че с него се отменя /отпада/ едното от кумулативно предвидените административни наказания - „лишаване от правото да управлява МПС“ за конкретен срок /независимо от това, че наказанието глоба се завишава от 150 лв. на 200 лв./. Ето защо, съдът счита, че СРС правилно и законосъобразно е преценил размера на административните наказания, които са съобразени с разпоредбата на чл.3, ал.2 от ЗАНН. Съобразно посочения текст от закона "ако до влизане в сила на наказателното постановление последват различни нормативни разпоредби, прилага се онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя.". В конкретния случай, по-благоприятна разпоредба се явява тази, с която се отменя „лишаването на водачите на МПС от правото да управляват“ за конкретен срок, респ. по-благоприятно се оказва последвалото изменение на закона с ДВ, бр.10 от 2011 година. Това налага, съдът да приеме, че следва да измени наказателното постановление, като постанови по-високия размер на административното наказание „глоба“, а именно 200/ двеста/ лева, произтичащ от изменението на ЗДвП.

По пункт 2 СРС е потвърдил изцяло наказателното постановление. Жалбоподателят се позовава на грешка в правната квалификация на деянието, което е извършил. Видно е, че в АУАН и в НП има разлика от съществуващата по ЗДвП квалификация. Актосъставителят посочва по пункт 2 за нарушена нормата на чл. 5 ал.2 т.3 от ЗДвП, както и съставителят на наказателното постановление. Към момента на съставяне на акта въпросната норма - т.3 е била отменена в брой 54 от 2010 г. на Държавен вестник и заменена с ал.3 т.1 на същия чл.5 от същия ЗДвП. Разликата в правната квалификация на деянието, дадена от актосъставителя в акта /чл.5 ал.2 т.3 ЗДвП/ и тази от актуалното съдържание на ЗДвП- чл.5 ал.3 т.1, не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като според условията на чл. 53, ал.2 ЗАНН, наказателно постановление се издава и при допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина, които са установени по безспорен начин с доказателствата по делото. А. К. е нарушил ЗДвП като е управлявал автомобила си под въздействието на алкохол - 0,6 промила, за което му е наложено наказание глоба в размер на 260 лв. и лишаване от правото да управлява превозно средство за 2 месеца, според чл.174 ал.1 предложение 1. При установените обстоятелства и изложени съображения, касационният съд счита, че първоинстанционният съд правилно е постановил своето решение по оспорваната част

за пункт 2.

Водим от горното Административен съд - София град, I-во АО, II Касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 14.07.2011г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 100 състав по нахд № 15508/2010 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.